

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN MEETING Y UNA MANIFESTACIÓ.

Los libre-cambistas de Madrid, com que son fets á l'inglesa, celebran demá diumenge un *meeting*. Los proteccionistas catalans, fets á l'espanyola, no celebran cap *meeting*, sino una *manifestació*, y la celebran al mateix dia.

Els se proposan crear atmósfera á favor del libre-cambi, y en l'impossibilitat de destruir las tarifas de Aduanas tendeixen á rebaixarlas, á ff de que 'ls productos estrangers nos inundin, y Espanya no tinga cap necessitat de treballar.

Nosaltres volém alzar las tarifas, perque 'l treball en totas las sévas manifestacions y la producció en tots los seus rams, no quedin amenassats de una manera tant directa.

Els treballan á favor del inglés.

Nosaltres busquem la grandesa de la patria.

Demá, diumenje será un gran dia: un dia de contrast.

Los libre-cambistas, aquells fabricants de frases poéticas, y altres enfarfechs retóricos, molt propis per consolar la gana, se reuniran en lo teatro Real de Madrid.

Algunes targetas cuidadosament repartidas, y una guardia d'alabarderos, distribuïts pèl teatro ab l'encàrrech d'aplaudir cada cop que 's tiri una estocada contra l' industria nacional, donaran vida artificial al *meeting* libre-cambista.

Resultat: un públich digne de aquells oradors, y una causa anti-patriótica digna d' aquells oradors y d' aquell públich.

En cambi á Barcelona s' obriran de bat á bat las portas de cinch teatros, al públich sense distinció de classes, ni de ideas, ni de categorías.

Los proteccionistas no trian lo públich: la seva causa es bona: es la causa del treball, es la causa de la producció, es la causa de la patria, y tothom que senti batre un cor espanyol, tothom que desitji que la desgraciada Espanya 's regeneri per medi del treball y del progrés, tothom qu' empanyi una eyna ó consagri la seva intel·ligencia á la millora de la nostra producció, tothom en fi podrá entrar, sense demanar permís al Circo Rquestre, ó al teatro del Bon Retiro, ó á Novedats, ó al Tivoli ó al Espanyol, ahont á la vegada demá diumenje á las 10 en punt, se celebraran cinch manifestacions, encaminadas totas á un mateix objecte.

Que probin de ferhe 'ls libre-cambistas.

Respectables oradors perteneixents á distints partits polítics y á diversas professions, l' advocat y l' obrer, lo periodista y 'l literat, lo navier y l' industrial, l' agricultor y 'l propietari se dirigiran directament al públich de Barcelona, y de retxás á Espanya entera, parlant á la nació la véu de la veritat, despertantla del seu ensopiment, fentli compendre que no pot haverhi benestar, ni llibertat, ni independéncia, ni grandesa, sense treball, ni treball sense protecció, ni protecció sense que tots á la una acceptém las ideas económicas que han sigut la causa de la prosperitat de las principals nacions del mon.

Los discursos que 's pronunciarán serán práctichs y patriótics: se dirigiran á l' inteligencia y al cor; tal vegada no serán tan poéticos com los del teatro Real, ni aniran tant ben vestits, perque la veritat vá nua; tal vegada també en la pronunciació de alguns oradors s' hi observarà cert accent catalá, del qual se burlarian los castissos oradors madrilenyos; pero no hi fá res: Catalunya es avuy la regió més espanyola, precisament perque treballa activament per la regeneració d'Espanya.

Lo contrast entre 'l *meeting* y la *manifestació* será evident.

Resultará pèl número dels concurrents, per la seva qualitat de gent treballadora 'ls de la *manifestació* y de poetas y somiadors los del *meeting*, per la franquesa de Catalunya y per la solapada conducta dels libre-cambistas madrilenyos; y sobre tot per los efectes que han de causar en tot lo país. ¡Ay d' Espanya si no 's desperta al crit de Catalunya!

La *Campana de Gracia* espera que 'l poble de Barcelona y 'ls demés del Plá, aixís com tots los de Catalunya, tindran en la manifestació proteccionista dels cinch teatros la representació deguda. ¡Es una causa tant simpática la causa de la protecció!

Es la garantia més segura del treball en totas las sévas manifestacions. Interessa al capitalista y al obrer, al industrial y al agricultor, al marino y al artesá, al escriptor y al artista, al propietari y al home de carrera. Es l' armonía de tots los interessos, es la satisfacció de totas las necessitats, es la bona correspondéncia de totas las classes, es la fraternitat de totas las provincias espanyolas, es l'única manifestació verdaderament nacional.

Espanya pèls espanyols! aquest es lo lema proteccionista.

Espanya pèls estrangers! aquest es lo lema libre-cambista.

Apa denchs, lectors de la *Campana de Gracia*: apa donchs poble de Barcelona!

Que tothom concorri demá á honrar la gran manifestació proteccionista.

Devant del crit: «Espanya pèls espanyols» no se sentirá 'l de Espanya pèls estrangers, qu' es una vergonya nacional.—P. K.

BONA Y BARATA.

DEYAN que la república francesa seria causa de desordres, y efectivament, may s' havia disfrutat tanta pau com are.

Deyan que quan se passarian comptes se trobaria que la república era molt cara, y efectiva-ment acaban de passarlos, y si tenen paciéncia, aquí veuran lo qu' en resulta.

Escoltém lo que diu lo preámbul del presupuesto de 1882:

«Han desaparecut alguns impostos, dels quals los uns creavan dificultats á la producció; los altres eran vexatoris, los altres estavan mal repartits, y 'l Tesor no se n' ha ressentit ni gens ni mica.

«Los exercicis que ván desde 1876 á 1880 comprenen rebaixas que suman 133 milions, á benefici del contribuyent, y á pesar de las rebaixas, lo Tesor ha tingut un augment de 200 milions. La disminució de las cargas sempre produheix augment en las que subsisteixen, per lo mateix que facilita 'l consum y 'l cambi.»

¿Qué tal?

¡Quina República més desatentada!

Pero aixó no es res: vajin llegint.

«En cinch anys las cargas públicas han disminuït de 269 milions 500.204 franchs. Si s' accepta 'l presupost d' aquest any la disminució total s' elevará á 285 milions 933.204 franchs; ó sigan dos quintas parts dels 700 milions d' impostos nous que varen fer necessaris los desastres de 1870-71, sens perjudici de la part destinada á extinguir la deuda pública.

«Desde 1876 fins avuy s' ha amortisat un capital de 176 milions 426.000 franchs. Y agregant las sumas corresponents per reembolsar las obligaciones que vencen en 1882, s' obtindrà un total de 1070 milions 426.000 franchs.»

Ja 'u veuen: per una part se rebaixan las cargas del contribuyent y per altra se l' hi pagan los deutes.

Aném á un altre rengló:

«May s' havian atés tant com are las obras públicas.

«Desde 1853 á 1857 y de 1863 á 1877 lo presupuesto del Estat destinava á aquests treballs crédits anuals de 62 á 65 milions per terme mitj. De 1878 á 1882 se hi ha destinat un terme mitj de més de 315 milions cada any.

«S' ha aumentat además lo sou dels petits empleats.

«L' últim presupuesto del imperi destinava á instrucció pública 26 milions 414.000 franchs. La República ha suplicat ab excés aquesta cantitat:

la República gasta per instruir al poble la suma de més de 90 milions anuals.»

Ja veuen quina sèrie d'escàndols.

Una República rica é ilustrada. ¡Quina heretjia!

Resumint, 286 milions de rebaixa als contribuents;

Prop de mil milions amortisats;

1500 milions destinats á obras públicas.

Y triplicació dels gastos de instrucció pública.

Vaja, que digan lo que vulgan, la República francesa está perduda: dú las butxacas massa plenas y corra riscos de caure de bigotis.

Quan siga á terra 'i pés mateix dels diners no deixarà alçarla.

Llavors será necessari enviar á buscar al Conde de Chambord, que l'hi vuydi las butxacas y ho donga tot als capellans.

P. DEL O.

EGONS veig en un periódich de Valencia, la propaganda pactista ha produhit en aquella capital lo mateix efecte que á Barcelona.

Una comissió vá anar á demanar á n' en Pí que admetés una controversia ab en Figueras, per resoldre la significació del pacte y no dividir las foras federals. En Pí vá dir que no n' hi havia de fets; que qui 'l volgués creure 'l cregués, y que qui no estés conforme ab ell, no era federal.

Un individu de la comissió vá anyadir:—Donchs ja veurá, aixó del pacte expliqui millor, perque tal com ho fet fins ara, no ho veyén prou clar.

Un pactista sinalagmátich conmutatiu, lo senyor Martí y Miquel, vá regalar á n' en Pí un magnífich ram de flors en nom dels pactistas del barri de Sant Miquel.

Y 'l gefe del partit valenciá, Sr. Guerrero, vá aconsellar á D. Francisco que dugués aquell ram á la capella de la Verge dels Desamparats, com aixís vá ferho 'l Sr. Pí.

Al ménos lo pacte está baix l' advocació de una gran patrona: la Verge del Desamparats.

Una frase de un célebre polítich francés respondent á un neo que demanava la llibertat d' ensenyansa:

«No donarém nosaltres la llibertat d' ensenyansa, fins que vosaltres donguéu l' ensenyansa de la llibertat.»

En tots los punts de San Petersburg s' han descubert minas preparadas pels nihilistas.

Los nihilistas no están per ponts: volen anar á la seva volant.

Y allá hont troban dificultats y obstacles hi clavan barrinada, com los constructors de carreteras quan troban roca viva.

Litré, lo sabí eminent, gloria de las ideas positivistas, vá morir, y en los moments de l' agonía, quan l' home havia perdut las sevas facultats, un capellá vá batejarlo y sacramentarlo.

Los neos fán grans bocadas d' aquest resultat obtingut en un dels homes científichs més integros.

«Ja 'u veyén, diuhen, quan se vehuen las bonas y las malas, tots se converteixen.»

¡Quina farsa!

¿Perquè no anavan á convertirlo en los moments lúccits de la seva existencia, quan tenia las facultats mentals obertas á la llum de la reflexió y al calor de la sinceritat?

Litré ab un argument los hauria descalbrat: y per acostarsí ván esperar l' hora que no 'ls pogués respondre.

¡Que valents!

Si 's fá un testament, y 's demostra que 'l testador tenia las facultats intelectuales perturbadas, lo testament s' anula, per més que no 's tracti sino de quatre duros.

En cambi 's tracta de l' ánima y tot passa. Pero no 's tracta pas de l' ánima, sino d' ensarronar al próxim.

Aquesta es la táctica clerical.

Y á propósit de Littré: una de las sevas obras millors es lo *Diccionari de la llengua francesa*.

Forma dos tomos inmensos, de 2 000 páginas cada tomo, á tres columnas de lletra menuda y estreta. Conté 12,000 columnas.

Posadas aquestas columnas de impresió las unas sobre las altres alcansarian una altura de 3.120 metros.

Colocadas las ratllas de llarch, en lletra d' imprenta tirarian 67 kilómetros y en lletra manuscrita del autor 186 kilómetros.

Un escribent que volgués copiarlo y fes 100 ratllas per hora y treballés 10 horas per dia, necessitaria 30 anys per acabar la copia.

Las tropas de Tunes han tornat á Fransa.

Al desfilar pels carrers de Marsella entre 'ls aplausos y l' entusiasme de la multitut, alguns socios del Circul italiá, una mica massa aficionats á la música, ván xiular, y vá armarse una gresca de déu mil dimonis.

Aixó es sensible.

Fransa é Italia: son dugas nacions que 's dehuen moltes atencions y moltes simpatias, perque pugan olvidarho tot en un moment.

D' altra manera no se'n riurian poch los krumirs.

Tenim la satisfacció de participar que nostre amich y colobrador D. Eduart Aulés está ja convalescent de la malaltia que ha posat en perill la seva existencia.

A Oran hi ha hagut una degollina d' espanyols. ¡Pobres infelissos que fujen de la miseria del nostre país, per anar á trobar la mort en hospitalarias colonias extrangeras!

¿Qué farà 'l govern davant d' aquest atentat?

LA GALLINA.—Aquest es lo títol de un libre que ha publicat lo conegut editor de obras útils, D. Manuel Saurí, consistent en un tractat de incubació natural y artificial, ab ilustracions pera major inteligencia. Lo recomaném als nostres lectors. Val no més que 12 rals y 's vén en la llibreria de 'n Lopez.

Tots los candidats que 'l govern presenta per la provincia de Lleyda, tots sense escepció son *cuneros*.

Contra 'l vici de presentar candidats *cuneros* hi ha la virtut de derrotarlos.

Tinguin tho present los pobles, y no mirin contemplacions.

La vila de Olot vá fer diumenje una gran manifestació proteccionista.

En cambi 'l governador de Girona Sr. Moradillo vá fer una manifestació de com los gobernadors protegeixen als candidats *cuneros*.

Aquesta *protecció* intempestiva no la volém nosaltres, ni 'l país la necessita.

Després de tot al Sr. Diz Romero la intervenció del Sr. Moradillo l' hi ha fet més mal que bé.

A la terra de las barretinas parian *clá y catalá*.

S' está fent una fornada de diputats *cuneros*.

Los diputats *cuneros* son los que 'l govern cova al calor de l' influencia oficial: son gent inepte, desconeguda, que no troban altra manera de fer fortuna, y sentan plassa de diputats, mediant la recomendació de tal ó qual personatje, y ab l' eficacia de las trampas.

¡Cóm es possible que 'l país los accepti!

Per agraument, per naturalesa y fins per no perdre las esperansas, lo diputat *cunero* entre 'l país que l' accepta y 'l govern que l' imposa se 'n anirà sempre ab lo govern.

Si 'l govern l' hi diu: «Necessito un cuixí; hem d' esquilat al país», lo diputat *cunero* dirá:—«Esquilli.»

Si 'l govern l' hi diu: «Necessito una pell, hem d' escorxat al país», lo diputat *cunero* dirá:—«Escorxi.»

Y aixís successivament.

A no ser que 's tracti de un d' aquells homes que son gloria de la política, honra de la tribuna y que tenen un nom verdaderament nacional, recomaném als pobles que no elegeixen cap diputat que no siga fill de la comarca y coneixedor de las sevas necessitats, y amant dels seus interessos.

Lo nom de *cuneros* vé de *cuna*, bressol.

Aixó vol dir que aquesta lley de diputats surten del bressol y maman.

Y 'l país es qui paga 'l didatje.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Sant Feliu de Llobregat se porta com un home. Las nenas del estudi

dia del exámen van anar á demanarli algunas cadiras de l' iglesia, perque poguésseu seure 'ls seus parents, y se las vá treure del devant ab un rebufo. Per acabar de demostrar las sevas simpatias per l' escola, ni siquiera vá assistir als exámens com fins á cert punt devia. L' aludit rector está encatarinat ab las monjas de la població, y 'ls vehins s' han dirigit al bisbe, á veure si 'l d' *sencaterina*.

Lo rector de Sant Martí de Provensals á uns joves que estant distrets no 's van descubrir quant passava la professó de Corpus se 'ls vá dirigir bruscamment y ab uns modals dignes de un carreter: ¡Qué no 's vulgan convence de que la religió y la urbanitat no están renyidas!

Lo rector de la Ciudadela de Menorca vá negar terra sagrada al conseqüent liberal D. Gabriel Pons y Torres. Las obras de misericordia obligan á enterrar los morts; pero certs cape lans hi agregan la següent adició: «sempre que 's paguin l' enterro.»

Una frase del rector de Aleixar «Lo liberalisme es la víbora que rosegá la societat y fá perdre la fé.» Senyor Rector: lo que fá perdre la fé es la conducta del clericas que obran com los que precedeixen.

LA VERBENA NACIONAL.

(VALS COREJAT.)

LO MINISTERI.

D' un moio ò d' un altre, tirant tots ab forsa,
fa ja quatre mesos
que 'l carro portém:
los sots no escassejan. La pols fins nos tapa;
mes hi ha pit y manya
y tot ho sa vén

Ja havém fet arreglos dins dels municipis,
perque quan convingui
nos puguin servi:
tenim combinadas las llistas dels tipos
que al Congrés nos faltan
per dí á tot que sí.

Ab tendras paraulas y de sas promesas
distreyém los ocis
dels dons liberals,
que crehuen y esperan que ab temps y constancia
podrem de la patria
curar tots los ma's.

¡Qu' esperin qu' esperin! Tot va vent en popa.
Per baix nos estiman,
per da t no 'ns fan po...

¡Que rodi la boia! Creuhémnos de brassos,
bal ém sense egúnias,
y vinga turrò.

LOS CANDIDATS.

¡Prou injusticias! Ja ha arribat l' hora
de pogue 'ns véure recompensats:
del ministeri, per fi de festa,
som candidats.

Que es, en essencia, com si diguéssim
que en bianch ó en negre, sens que 'ns cansém,
al vení 'l dia de la gran lluyta
tots triunfarem.

Ehonorabona que s' espavilín
aqueils que creuhen en eleccions:
aixís la farsa no es tant visibie
¡Pobres xambons!

El's tot ho fían al vot libérrim
que de las urnas resultarà.
¡Ah! Sols resu ta lo que 'l ministre
fa resultá

Mentres eils corran fent propaganda,
format mi' cal'cu s, suant de neguit,
alsem las copas entre 'l bullici
d' aquesta nit.

¡Tot es a'ezre tot es armónich,
noche magnífica, noche sin par!
Sozi la orquesta, vingan las noyas...
¡Aixó es a mar!

LOS CONSERVADORS.

Ja veuém a's fusionists
tot b'el ant ab mil primors,
perque han ja en 'estil las llistas
de elegits y de electors.
¡Ay, ay, ay!

¡mutilá!
¡Quin partit de monas!
No sap 'o que 's fa.
Que menjí, que beguí, que fassí, que diguí,
que saltí, que ballí, que cantí, que reguí...

Lo riure vá á estonas,
¿qué l' ú tim riurà?

El's se pensan que la lluyta
los dará gloria y profit,
y pols se giri la lluyta,
y 's tinguin de mamá 'l dit.

¡Ay, ay, ay!
¡mutilá!
¡La fusió avuy centá!
No sab lo que 's fa.

Que guayti, que miri, que corri, que trasqui,
que probí, que bisqui, que risqui, que rasqui:
Per ara s' aguanta,
¿fins quant durará?

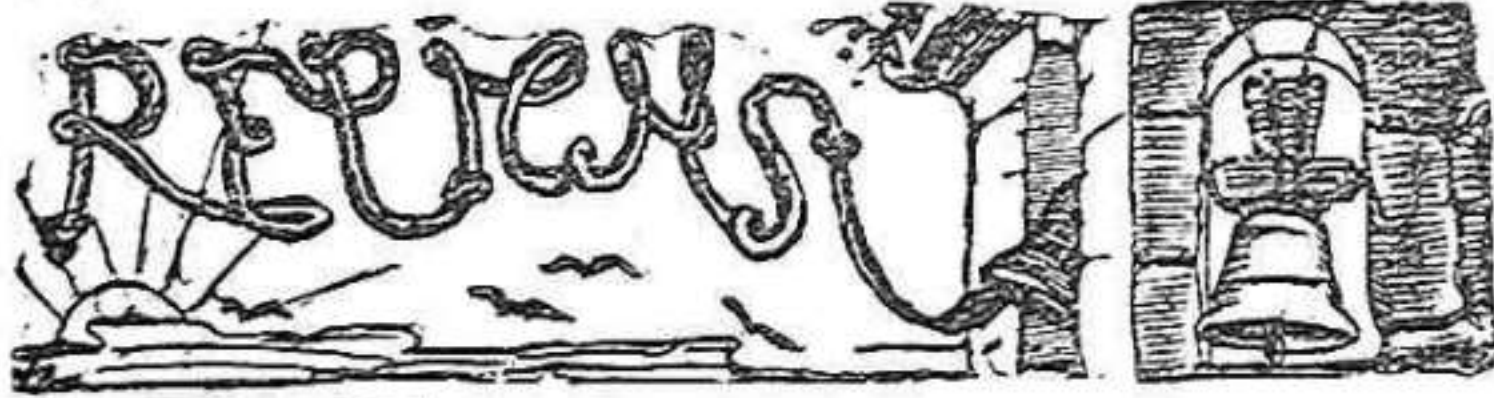
LOS LLIBERALS.

Si no fém mo t ojo, sino vigi ém, aquets que 'ns governan, que tant se 'ns arriman, que 'ns tiran piropos, y 'ns cuydan y 'ns miman, farán, al ser l' hora, o que tots sabém.

Par'ant ab véu aita de legalitat, ván fentnos entendre que aquí so's impera la santa justicia, la lley verdadera, la honradés sens taca. la pura igualtat. Si es cert 'o que diuben, aviat ho sabrém. Si deixan que ls pobles en pau e'geixin los homes més dignes que 'l vot seu mereixin, davant de tals probas, i avors ho creurém.

La host fusionista celebra cantant la hermosa verbena, la nit deliciosa, y en giros frenéticos s' enllassa joyosa. ¡Ditxós qui está a'egre! ¡Que vaji ballant! Que si al vení 'l dia que tots esperém, de trampas y enredos sentim las espurnas, y 's tancan colegis, y 's volcan las urnas, senyors fusionistas,.... també ballarém.

C. GUMÀ.

Madrid ha pujat lo pá.

A alguns conservadors han suposat que aquestapuja 's deu á que governan los fusionistas.

Los fusionistas tenen la paraula, per disculparse del cárrech de pa-narras.

L' alcalde de Ibiza y 'l Gobernador militar ván disputarse la presidencia de la professò de Corpus. Vá guanyar l' alcalde y 'l gobernador militar vá retirar lo piquet que devia fer guardia d' honor á la custodia.

Jo comprench qu' es precis donar una satisfacció al gobernador militar de Ibiza que á la quènta está molt resentit.

Manera de donarli. Se fá una nova professò, se l' hi concedeix la presidencia, y perque fassa més goig se 'l rissa y sel' hi posa vidre volador al cap, tot á compte del Estat.

¡Ah! Y ademés l' hi compran un parell de lliuras de carmelos.

Diu lo corresponsal del Dia que 'l Sr. Ruiz Zorrilla ha trobat la manera de fer l' unió ibèrica; y aquesta manera consisteix en ferla quan com y de la manera que valgan los portugueses.

Magnífich! Lo Globo en vista d' aixó recorda la recepta que donava en Quedo perque las donas vingan al nostre darrera.

Es molt sencill: nosaltres nos coluquém davant d' ellas.

Parlava un ciudadá de l' unió de la rassa llatina, y un altre l' hi responia:

—Donchs, veyas, jo l' aboliria.
—¿Qui 't pensas que la forma la rassa llatina?
—Qui vols que la formi? 'Ls capellans.

Sembla que alguns demòcratas que perteneixian á l' unió democrática están disgustats y tractan de formar un partit democrátich-monárquich.

¡Quina barreja! Nada: farina, sucre, robell d' ou, se pasta, al forn y surtan pastel.

A la frontera s' ha descubert un dipòsit d' armas.

«Pero no tingan por, deya un telégrama: la major part son armas inútils.»

¡Que no tinguém por! Cap mica. Pero que no olvidin qu' en mans de un carlí, un cop de un mànech d' escombra 'n van sortir set balas.

Los capellans están esparverats, perque 60.000 jubéus se disposan á entrar á Espanya.

Pero 'ls jubéus aquestos, segons diuhen, portan molts quartos. Llavors ray, no tingan por: ja 's desesperararán.

L' alcalde de un poble de la provincia de Granada, per deutes que tenia l' Ajuntament ab lo

govern, vá abressarse ab la vara y vá suicidarse tirantse dintre de una bassa d' aygua.

Aixó 'm recorda 'l suícidí de la Saffo, que vá llensarse al mar, desde dalt de una roca abressada ab la lira.

¡Quins arcaldes més romántichs!

A Madrid, quan se tancan los garitos, se senten petardos.

Jo crech que aixó dels petardos es una invenció.

Lo estrépit que se sent lo produheixen expon-táneament los mateixos jugadors quan reventan de rábia.

De totas maneras sigan jugadors, sigan petardos que reventan, lo fet es que ocasionan algunas desgracias, y molts sustos.

¡Ah! Si m' haguessin de creure á mí, als jugadors petardistas los enviaria á Fernando Póo perque 's divertissen ab los salvajes. Aixís al menos jugarian á blancs y á negres.

Lo Liberal excita als vinaters que s' oposin á la propaganda proteccionista, votant libre-cambistas.

¡Quina casualitat! Per causa del ví es la causa del libre-cambi.

Per xó la causa del libre-cambi es una causa que está fent tentinas.

Los conservadors cada dia 's despertan dihent la mateixa paraula:

—Hi ha crisis.
Passan lo dia com poden y al vespre se 'n ván al llit, dihent una paraula sempre igual:
—Hi ha gana.

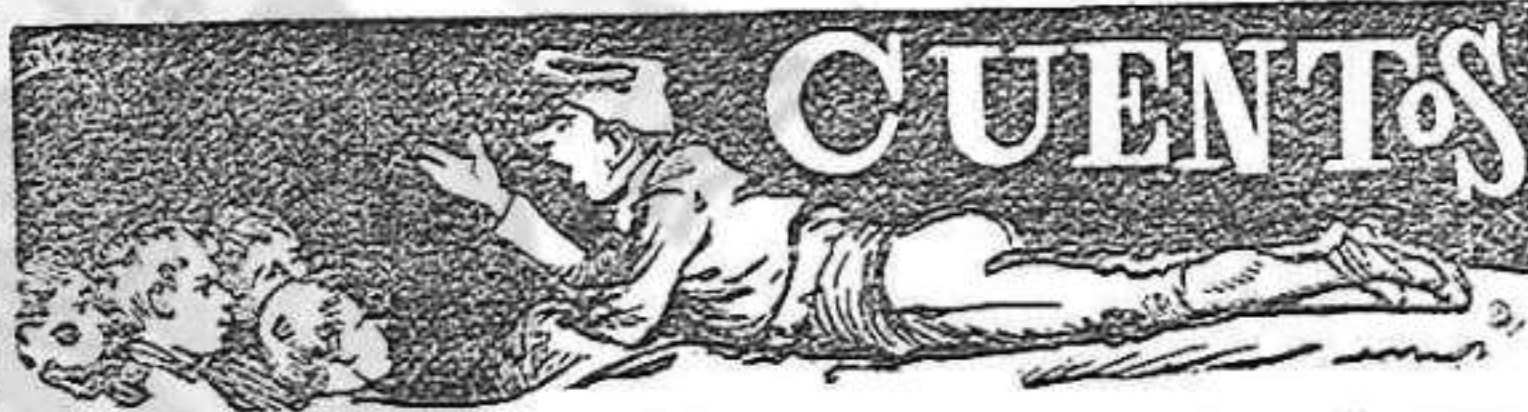
Cassat al vol en un estanch:
—Aquesta carta no marxará.

—¿Y aixó?
—Pesa massa. Hi haurá de posar un' altre sello.
—Donchs, miri, 'm sembla que si hi poso un altre sello encare pesaré més.

Escena del porvenir. Vè la locomotora pèl carrer de Aragó, un menestral, posantse al mitj de la vía, comensa á agitar los brassos y á fer senyas.

Lo maquinista se 'n adona, tèm que no hi haja algun destorp, y modera la marxa del tren, de tal manera que quan arriba davant del menestral ja está aturat.

—¿Qué hi ha alguna cosa? pregunta.
—Sí, volia demanarvos un favor, si 'm voldríau deixar encendre 'l cigarro á la fogaina, de la màquina. Fà temps que per aquest carrer no hi passa ningú, y jo m' hi deixat los mistos á casa.

A Hostafranchs hi havia un geperut qu' excitava la compassió general.

Entrava y sortia contínuament de Sans á Barcelona, de Barcelona á Sans y era conegut de tothom.

Tenia un fill alt y dret, vá casarlo, y entre la gresca del convit, vá dir que 'l faria heréu del seu gep.

Lo geperut vá morir, y vá ser dut al cementiri sense buito en las espallias, y en cambi 'l fill vá sortir ab un gep al dia següent.

Y com qu' entrava y sortia contínuament de Barcelona á Sans y vice-versa, 'ls del fiellato ván tenir sospitas, ván examinarlo y ván trobarli una especie de motxilla que l' hi servia per entrar contrabando.

Lo geperut exclamava:
—¡Es una tiranía! Hém arribat á un temps en que ja no 's respectan ni las herencias de la naturalesa.

Un metje visita á un malalt en lo moment en que aquest sembla que vá á finir.

Lo doctor movent lo cap de dreta á esquerra y fent una ganyota ab los llabis, diu:
—Ja está llest. Enterréulo.

En aquell moment lo malalt vencent la forsa de la basca obra 'ls ulls y diu:
—No!..

—¿Cóm no? exclama 'l metje ¿Voldrás saber més que 'l metje? Enterréulo he dit, que si haviam d' escoltarlos, no enterrariam á ningú.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- XARADA 1.ª—Pa-llus.
- ID. 2.ª—Car-go-la-da.
- MUDANSA.—Lola, Sola, Mola, Bola.
- QUADRAT DE SÍLABAS.—ME RI NO RI TE TA NO TA RI
- GEROGLIFICH.—Lo mal vé á quintas y se 'n vá á unsas.

Han endevinat totas las solucions los ciudadans J. Dineris. Sinteta Villá y Un de Monistrol, 4 Dona petita y estudiant de pega; 3 Noy rich de Olot. Zalameiro, Un aprenent y Pere del Bombo; 2 J. M. T. y 1 no més Pa y Naps. Matajassé y Bimbo.

XARADAS.

I.

Un gos de casta tres dos d' un tersa prop de primera que ván dir era rabiós feu dos total, en una era ab uns pobres batadós.

PAU SALA.

ROMBO DE PARAULAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª un animal; la 3.ª un ball, la 4.ª una malaltia y la 5.ª una lletra. MUSOL DE CASA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Una vila catalana.
- 1 3 2 4 6 7.—Un gran patrici.
- 1 2 3 4 6 5.—Un animal fiero.
- 4 2 6 7.—Unas monedas.
- 7 2 6.—Un aliment.

LIÑO VALICTR.

TRENCA-CLOSCAS.

Pona, Peret, Pons, Pepet.

Posar aquests noms en columna de modo que oblicuament digan lo nom d' una dona.

NINOT VESTIT.

GEROGLIFICH.

LO ULTIM ab

L A D
25 Decembre
I I
llonguet

COSME.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse los ciudadans Josepet Asó, Roca Ducos, J. Escofet, N. Vidal, Un proteccionista y Salut y Pe as.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciudadans Ciutat, Set veus tarra-sench, Peret O. Selrah, Gregori C., Un aprenent, Nino perdido, Un Bombero, Pau del Sabó, Un fill de Puigcerda, Un indultat y P. M. T.

Ciudadá Galapè: Publicarém la major part de lo que 'ns envia. —Calsa curta: Idem lo ters de sílabas.—Amant dels majors d' edat: No varem acceptar la polemica en absolut; per lo demés lo nostre contrincant no 's proposa res més que sortir de l' obscuritat en que 's troba y veure si tira algunas senmanas mes, y nosaltres no hém de donarli gust.—J. T. y P. T.: Publicarém una mudansa.—A. Ferrer: Lo que 'ns diu no recordem haverho rebut.—R. Calvete: Hi anira la Balada y 'l Desengany.—J. C. (a) Llimona: Publicarém lo logogrifo.—Un aprenent: Idem: la conversa.—Pau de las oltas: Idem logogrifo.—Sebas y Allis: Idem trenca closcas.—Qui Quicuc Cabrera: Idem la combinació.—Quico Gali: Lo que 'ns envia ho passarém al dibuixant; no l' hi podem respondre.—Pepet del Sastre: Publicarém lo logogrifo.—J. N. Olesa de Montserrat Tenim efectivament l' obra Paris á Sangre y fuego: envihi l' impost y l' hi será remesa.—M. S. Tarra-gona: Ocuparse de certs tipos es donarlos massa importancia.—J. A. Aleixar, M. Ll. Ciudadela, B. M. Sant Fetiu de Llobregat y Ll. V., Sant Martí de Provensals: Gracias per las noticias que 'ns han enviat.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SEMANA.

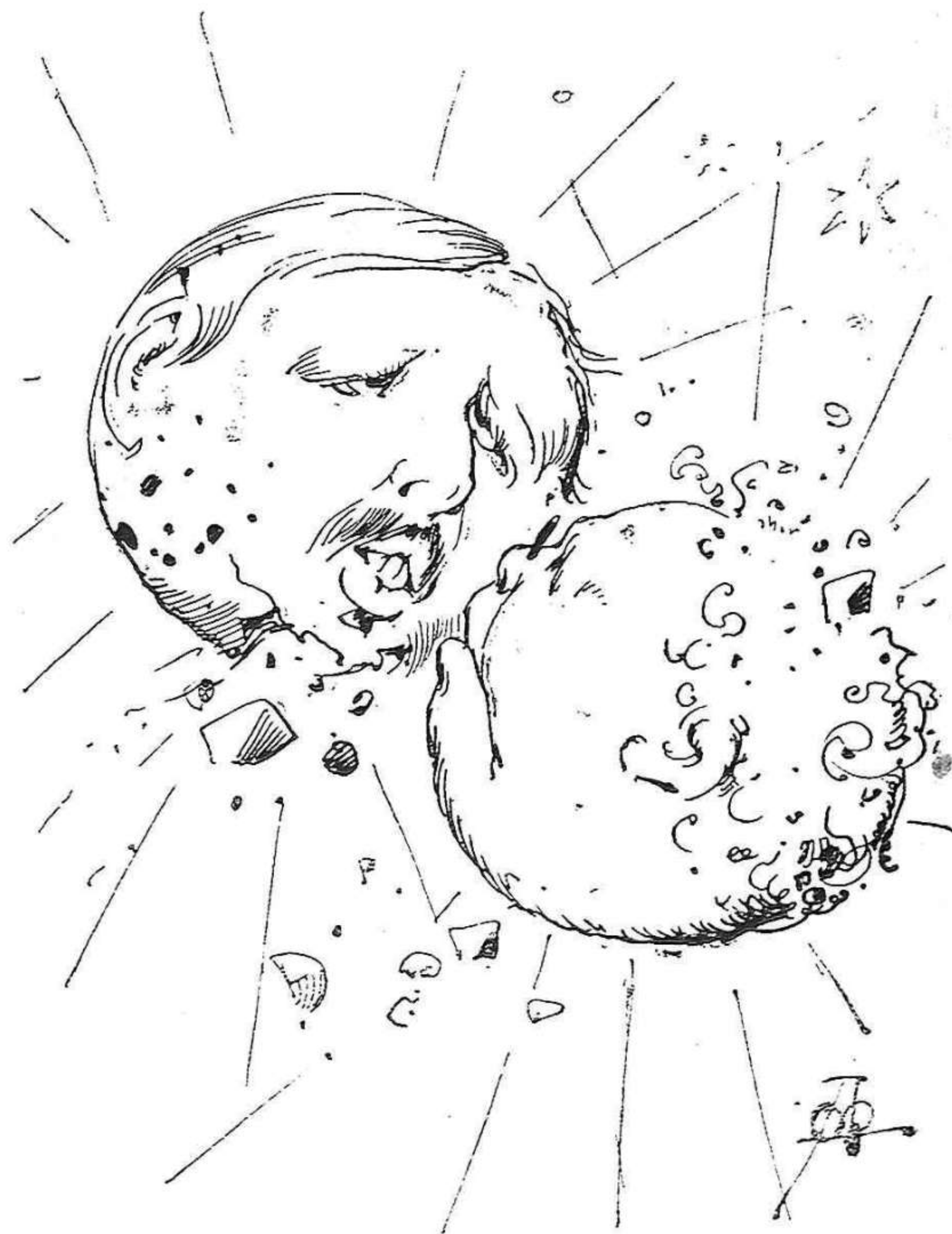
Alerta, que aquest foch s' embolica.

Cuidado italianos, cuidado que la *madame* no's estiri las orellas.

Diuen que 'ls sabis rabins ja poden tornar á dins.

Lo xoque de dos planetas ha produhit un cataclisme en las esferas radicals.